

■ "Give yourself over to the absolute pleasure of shame, swim in the warm egg yolk of sins of the flesh – erotic nightmares beyond any measure and sensual egg dreams to treasure forever – can't you just see it? Don't dream it, be eggcellent!" petitions a poster depicting gloved hands with an egg or vegetable held between each finger, intriguing and 'egging' one on to partake in artist Joo Choon Lin's latest work in progress, 'The Veggsplode and Eggcellent Picture Show.'

Consisting of photos and videos of recruited participants decked-out in Joo's extraordinary costumes, the work is in many ways theatrical in nature, participants provided with props Joo crafts by hand (including but not limited to eggs - lots of eggs) and asked to perform simple tasks or actions. "You will see a lot of eggs, right? I am applying the idea of egging and the action of throwing rotten eggs on people as a reference to shame." Joo's inquiry and consideration of the surface level of shame, the manner in which one views another and is in turn themselves viewed, is all about looking and being looked at. "You are like an object that people observe, and there are also identifications of observing others, so there is always this exchange of seeing and being seen."

Seeing and being seen

Joo Choon Lin has been experimenting with a range of materials and media as a means to examine the relationship between visual and tactile experiences.

Text **Rebecca Vickers**
Photos courtesy of Joo Choon Lin

01

- 01 ผลงาน 'solid gold block' ประกอบขึ้นจากลูกโป่งสีทองที่พองและยุบตัวได้ ซึ่งถูกชนข้างด้วยก้อนคอนกรีตสีเหลี่ยม
- 02 'Your Eyes Are Stupid' งานวิดีโออาร์ตที่แสดงให้เห็นถึงการแปรสภาพของวัตถุที่มีความแข็งอย่างมีดไปสู่ความวัสดุที่มีความอ่อนนุ่ม
- 03 เหยื่อที่จมลงในกาวน้ำให้ความรู้สึกถึงการหลุดพ้นจากพันธนาการที่งมงาย

Joo described that her inspiration for the work came when she returned to Singapore from Glasgow where she had been studying and, while taking the train, learned about the concept of being 'stormed.' "Stormed" is when you are doing some ridiculous or unusual activity, such as maybe you don't give a privileged seat to your elder, and people will 'storm' you by taking pictures or videos of you and uploading them onto a website. I also heard a show on the radio where people were sharing their stories of being egged. I found these stories to be quite interesting."

Joo's elaborate costumes and props these storms and stories prompted are equally intriguing, featuring broken eggs suspended just a few inches from the wearer's body, as if providing them with some sort of magical force field protecting those it cloaks from the impending and menacing shame the eggs bring, 'egged gloves,' long, rubber, pink and accessorized with eggs between fingers, and renderings of various vegetables crafted in cloth and sewn up and down the legs. The designs themselves are sure to provoke ideas as to where, when and how they should be worn, but the costume-donned participants, who are given only simple instructions regarding the acts Joo wants them to perform, are free to have a little of their own say as to the way things play out as well. "I don't like to explain things too much, because when I say too much it restricts the participant's imagination. I want them to be able to do something unexpected and I was actually quite surprised that when they started to put on the costumes, they seemed to not think too much, to just freely express themselves." (Freely within reason - the costume including a carrot prop that the participant is asked to bite and hold between the teeth is not only a reference to "something shameful you don't want to let anyone know, stuck inside you like a secret you cannot tell," it is also, as the artist admitted, a means of making sure the participant "doesn't" ask too many questions.)

The incorporation of the participant as character within the work introduces an element of spontaneity, but also creates a structure not unlike that of a theatre in which Joo describes that she is using the human mind and psyche as material. "We have a performance, and a viewer, and also a control room - I design it in three parts, one part is you and how you invent reality, the second is the different role you play in this reality and the third is when you look at yourself...like a superego, someone who is like a watcher, watching themselves."

This consideration of how reality is perceived at surface level is a line of inquiry Joo's practice has often been drawn to and her other recent works of video and installation further highlight such poten-

tials. "I am interested in the capacity of surface to provoke more of a sensory experience in the viewer, by what we understand through our eyes, perception and other senses, and also through the mind."

For Joo, many of these understandings are mediated initially through material and 'Resolution of Reality,' a three-channel video work, sets out to shed light upon the restrictions technology imposes on perception through reinterpretation of a highly-artificial material in an organic way. "I am talking about truths breaking down and functions breaking down. I use a reflective paper (positioned in a printer and placed in various outdoor environments) to reflect the environment. There is always this idea of HD, high-resolution as being a new way of looking at things, the more high-resolution something is the more real it is, but I don't think reality is like that. As the wind blows and the paper bends, the image is always changing, for me, I think this is more real to life than a digital print."

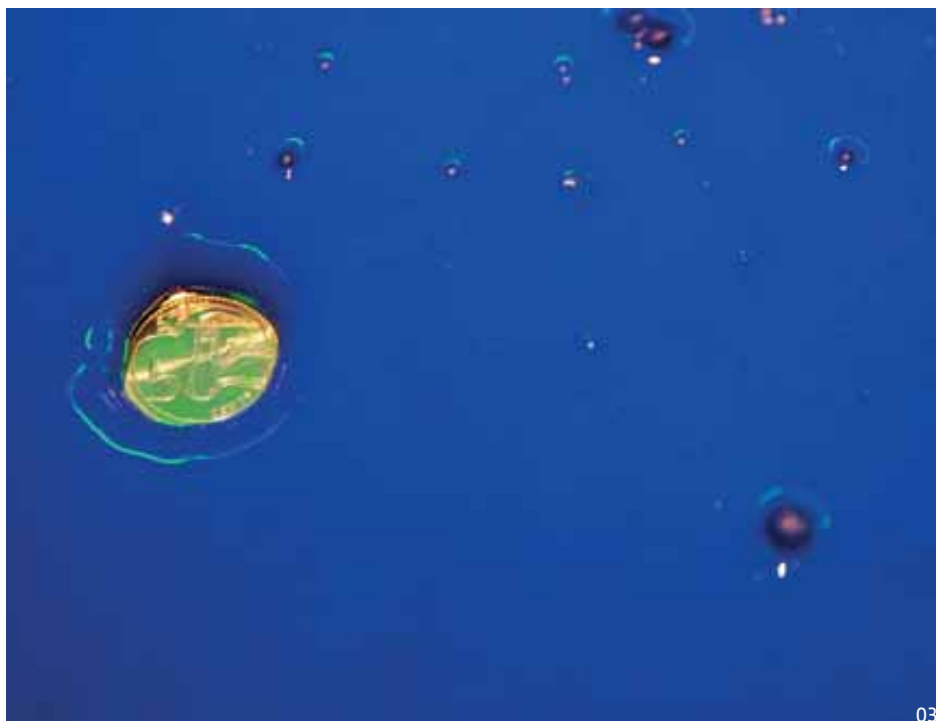
"I went to a place once where there was this lake, and when I firstly saw the lake, I thought it was concrete, a green painted floor. The water was so still and seemed so firm and solid, but when I got closer to it and a leaf dropped onto it, I could see that it was just water. The waves or the wind blowing can change our perception from fluidity to solidity, or the other way around. I am interested in how our perception affects knowledge, for example when we look at a rock and we can sense its weight just by looking at its texture, without actually lifting it we can know if it is quite heavy or quite light. I like this idea of knowing by looking at things..."

"When Surface Betrays Solidity," a video projected onto a stack of wood is a direct reflection of Joo's encounter with mistaken solidity. The video, made by silk-screening an image over water and projecting it onto the surface of the top board forces the form we know as solid to appear fluid and open to change, altering our perception of a material's qualities through revision of that which occurs on its surface. 'Only Make Friends With Money,' an interactive piece further questions notions of fluidity/solidity and evokes a material one can hardly refrain from interacting with, a reservoir of synthetic blue goo that encourages its audience to toss their coins into its wishing well form. Using surface and sense to relieve the mind of burden - the coins are freed from connotation as they slowly disappear into the depths of the blue goo, any hope for retrieval forgotten as they sink slowly down. "The act of throwing a coin is associated with the ritual of wish-making," Joo describes, "there is a sense of relief when we see money, an object burdened with meanings, slowly disappearing into the unknown."

From egg-induced shame to the slow sinking of coins into an abyss of blue goo, solids turned fluid and real-definition prints, the qualities of these surfaces undergo a transformation and our awareness moves from that of being seen, to seeing, to an awareness of that which surfaces obscure. Joo's surfaces are equally capable of concealing and revealing and, underlying all of this, lies her persistent philosophical interest in the nature of reality - appearances versus essence. "The surfaces of things as they present themselves to the eye and human senses versus the immutable identity of things as they are apprehended by the mind. The eyes do not only look, but also fundamentally feel the presence of things that are represented." From existence to essence, surfaces reveal and conceal stories all their own and Joo's will likely capture and keep you, supporting the development of "a deeper relationship with the objects of this world." Gloved palms, eggs in hand taunting - "Don't dream it Can't you just see it? Be eggcellent!" ■

02

03

“ปลดปล่อยตัวคุณให้อับอายกันไปเต็มที่แหวกว่ายอยู่ในไซอู๋นง ของการผิดศีลธรรม ผันร่ายที่เขย่าวนเกินจินตนาการที่จะปลุกขึ้นให้ตื่นจากฝันกลางวันของคุณอย่ามัวฝันอยู่เลย มาเล่นกับไซอะ!” โปสเตอร์ที่ตั้งดูดยุติกันโดยมีภาพประกอบเป็นมือที่สวมด้วยถุงมือหนีบไซ 3 ฟอง ไร่ระหว่างนิ้ว ส่วนอีกมือหนึ่งถูกหนีบอยู่ในง่ามนิ้วด้วยผลของแครอท การปาไข่ใส่ผู้เข้าร่วมไซวี่นี้เป็นส่วนหนึ่งในงานของศิลปิน Joo Choon Lin ผลงานภาพถ่ายล่าสุดของเธออย่าง ‘The Veggsplode and Eggcellent Picture Show’

ผลงานศิลปะของ Joo ชิ้นนี้ออกมาในรูปแบบภาพถ่ายและภาพเคลื่อนไหวซึ่งผู้เข้าร่วมในงานของเธอจะถูกแต่งตัวด้วยชุดที่พิสดารและแปลกประหลาด แม้แต่ส่วนประกอบต่างๆ บนชุดได้ถูกทำออกมาโดยฝีมือของศิลปินเอง และไซก็เป็นส่วนหนึ่งบนชุดเช่นกัน ไม่ใช่แค่ไซแบบเดียวเท่านั้น แต่เป็นไซที่ออกมาในรูปแบบต่างๆ ด้วย ประกอบกับการแสดงจากโจทย่างๆ ที่ศิลปินแนะนำกับผู้เข้าร่วม “ในงานของฉัน คุณจะเห็นไซเป็นส่วนประกอบหลักๆ ฉันดัดแปลงไอเดียของการปาไข่และลักษณะการปาใส่คนที่ถูกกล่าวหาหรือถูกประณามเพื่อเชื่อมโยงกับความรู้สึกที่ถูกมองอย่างอับอาย” Joo นำลักษณะหรือพฤติกรรมของการอับอายในระดับเปลือก-

นอกที่เราพบเห็นกันทั่วไปมาพิจารณาว่า การที่เรามองผู้อื่น และในทางกลับกันเราก็ถูกมองเช่นกัน รวมๆ แล้วจึงเกี่ยวกับการเป็นผู้มองและเป็นผู้ถูกมอง “ดูเหมือนว่าคุณก็เหมือนวัตถุที่ถูกคนอื่นมอง มากไปกว่านั้นการมองผู้อื่นก็เป็นการแสดงออกลักษณะหนึ่งที่มีต่างกันอย่างออกไป ดังนั้นเมื่อมีการมองก็ต้องมีการถูกมองเสมอ

Joo บอกเล่าถึงแรงบันดาลใจที่ได้ทำผลงานชิ้นนี้ขึ้นมาว่า คอนเซ็ปต์ของงานนี้เกิดขึ้นระหว่างที่อยู่บนรถไฟ ในช่วงที่กลับไปสิงคโปร์ซึ่งในขณะนั้นเธอยังศึกษาอยู่ที่กลาสโกว์ในสก๊อตแลนด์ คอนเซ็ปต์ก็คือการ ‘Storm’ เธอยกตัวอย่างว่า ‘Storm’ อาจเกิดจากการที่คุณไม่ยอมเสียสละที่นั่งของคุณให้กับคนแก่บนรถไฟ ทำให้คนอื่น ๆ ที่เห็น ‘Storm’ คุณ โดยถ่ายรูปรูหรือถ่ายคลิปวิดีโอของคุณลงเว็บไซต์ นอกจากนี้ประกอบกับการที่ Joo เคยฟังเรื่องราวเกี่ยวกับการถูกปาไข่จากทางรายการวิทยุ ซึ่งเธอก็คิดว่าเรื่องพวกนี้ค่อนข้างน่าสนใจ จึงเอาไอเดียเหล่านี้ประกอบกัน เกิดเป็นคอนเซ็ปต์ของงานชิ้นนี้ขึ้น Joo ได้เล่าถึงการถูก ‘Storm’ ผ่านชุดที่ซับซ้อนและมีความละเอียดได้อย่างน่าทึ่ง เธอใช้พร็อพหรืออุปกรณ์ประกอบการแสดงบนชุดที่ผู้ร่วมงานจะต้องใส่ โดยประกอบไปด้วยไซที่แตกออกถูกลอยตัวอยู่ห่างจากผู้ใส่เพียงไม่กี่นิ้ว ราวกับว่าถูกป้องกันจากพลังพิเศษที่ยัง

04

ไซท์ที่กำลังเข้ามาถึงตัวอีกในไม่ช้า ส่วนในชุดอื่นๆ ที่ผู้ร่วมงานแต่ละคนจะต้องใส่จะถูกออกแบบให้ต่างกันออกไป อย่างชุดถุงมืออย่างสีชมพูกับไซท์ที่อยู่ระหว่างง่ามนิ้ว และชุดที่เย็บด้วยมือโดยใช้ไซท์ปักต่างๆ บนตัวชุดทั้งบริเวณบนและล่างของขา ซึ่งแน่นอนว่าไอเดียของการออกแบบจะน่าสนใจมากขึ้นไปอีกเมื่อชุดนั้นมันสัมพันธ์กับสถานที่ว่าที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ในขณะที่สวมชุดเหล่านั้น อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าลักษณะการแสดงของผู้ร่วมงานจะขึ้นอยู่กับศิลปิน แต่พวกเขาก็สามารถที่จะแสดงในบางสิ่งที่ต้องการได้เช่นกัน Joo อธิบายว่าเธอไม่อยากจำกัดการแสดงมากจนเกินไป เพราะมันอาจไปปิดกั้นการแสดงออกของพวกเขา การไม่ปิดกั้นการแสดงออกอาจทำให้เธอได้เห็นอะไรที่ไม่ได้คาดคิดอยู่ในงานของเธอ อย่างตอนที่ผู้ร่วมงานสวมชุดของเธอ เธอรู้สึกตื่นเต้นไปด้วยจากการที่พวกเขาไม่คิดอะไรมากทำให้แสดงออกมาได้อย่างเต็มที่ (การปลดปล่อยตัวเราในกรอบที่วางไว้ ชุดที่มีแคโรทเป็นพร็อพ Joo ลองให้ ผู้แสดงกัดแคโรทและให้แคโรทติดคาอยู่ที่ฟัน ซึ่งการแสดงออกลักษณะนี้เชื่อมโยงไปถึงการเขินอายที่ปกติ แล้วเราจะไม่กล้าให้ใครเห็นเวลาที่มีอะไรติดอยู่ที่ฟัน เป็นความลับที่ติดอยู่บอกใครไม่ได้ และ Joo ทิ้งท้ายติดต่อกว่าคาบแคโรทไว้จะได้ไม่ถามคำถามอะไร

ในการสวมบทบาทของผู้เข้าร่วมแต่ละคนได้สร้างสรรคองค์ประกอบที่ไม่คาดคิดขึ้นให้กับผลงานของ Joo ซึ่งไม่ได้ใช้การจำกัดหรือควบคุมบทบาทของผู้เข้าร่วมให้เป็นแบบตายตัวซึ่งทำให้ผลงานของเธอสร้างสรรค์องค์ประกอบที่มีความพิเศษขึ้น “เรามีผู้เข้าร่วมที่เป็นคนแสดงบทบาท มีคนดูระหว่างการแสดง และประกอบไปด้วยบรรยากาศในพื้นที่บริเวณนั้น ฉันได้ออกแบบองค์ประกอบต่างๆ ออกเป็น 3 ส่วน หลักๆ คือ ส่วนแรกผู้เข้าร่วมจะแสดงออกมาตามความเป็นจริงว่าเป็นอย่างไร ส่วนที่สอง วิธอะไรบางอย่างที่ผู้เข้าร่วมจะแสดงโดยไม่คิดถึงความเป็นจริง และสุดท้ายการที่ผู้ชมเห็นบทบาทลักษณะที่ผู้เข้าร่วมทำ เป็นการย้อนกลับมาดูตัวเองซึ่งราวกับว่าเป็นผู้ชมที่ดูตัวเองกำลังแสดงอยู่

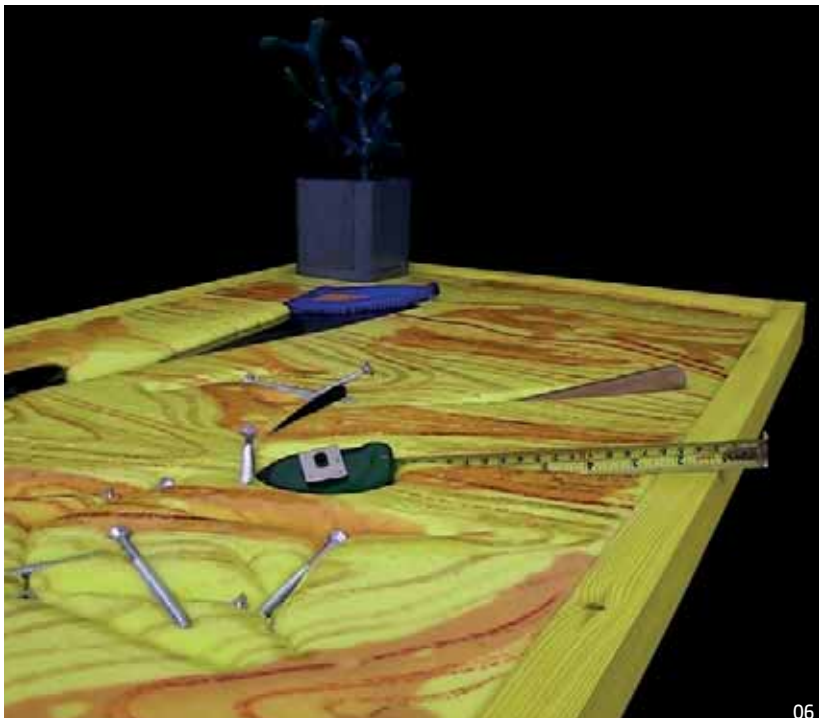
ถ้ามองอย่างผิวเผินดูเหมือนว่า สิ่งที่ Joo พยายามถ่ายทอดผ่านงานของเธอเป็นเรื่องเกี่ยวกับว่าเรามองสิ่งที่เราเห็นในลักษณะอย่างไร นอกจากนี้ยังมีผลงานอื่นๆ ของเธอ เช่น ผลงานล่าสุดเป็นวิดีโอภาพเคลื่อนไหวและงานจัดแสดงซึ่งมีมุมมองสอดแทรกในงานของ Joo เป็นลักษณะนี้เช่นกัน “ฉันตื่นเต้นไปกับลักษณะของสิ่งที่เราเห็นจากเปลือกนอกที่สามารถให้ประสบการณ์ในการมองที่ต่างออกไป โดยผ่านตา ความรู้สึก และประสาทสัมผัสอื่นๆ”

สำหรับ Joo ผลงานต่างๆ พวกนี้เป็นสื่อกลางที่ทำให้เราเข้าใจในความจริงผ่านตัววัตถุ ‘Resolution of Reality’ ผลงาน 3-channel video เป็นผลงานชุดในลักษณะที่

05

04 บรรยายกายภาพในงาน Singapore Biennale 2013 ที่จัดแสดงขึ้นในพิพิธภัณฑ์ 8Q Singapore Art Museum โดยมีงานหลากหลายรูปแบบของ Lin ติดตั้งอยู่ ไม่ว่าจะเป็นวิดีโออินสตอลเลชันชื่อ ‘Your Eyes Are Stupid’ ไปจนถึงงานประติมากรรม 05 สิ่งที่ไม่ได้ถูกเปลี่ยนสภาพจากความดิบตันไปสู่การเป็นวัตถุไปรงแสง 06 ‘If We’re Going to Die, We’ll All Die Together’ วิดีโออาร์ตที่ Lin ทำหายต่อการรับรู้ความเป็นจริงด้วยการทำให้เครื่องมือต่างๆ เหมือนกำลังจมลงไปในโต๊ะไม้

06

คุณจะได้เดินไปเจอกับวัตถุซึ่งเป็นของปลอม แต่กลับให้ความรู้สึกเหมือนมันกำลังทำงานอยู่จริง “ฉันกำลังเล่าถึงสิ่งที่เป็นลักษณะเหมือนของจริงกับการทำงานของเทคโนโลยีพวกนี้ ฉันทวางแผ่นกระดาษสะท้อนลงบนเครื่องปริ้นเตอร์และนำเครื่องไปอยู่ในสภาพแวดล้อมต่างๆ เพื่อจะสะท้อนบรรยากาศรอบๆ ให้เกิดภาพบนแผ่นสะท้อนนี้ ไอเดียของภาพ HD, high resolution ที่ทุกคนต่างมองว่ายิ่งคมชัดมากเท่าไร เราจะได้เห็นสิ่งใหม่ที่เราไม่เคยเห็นมากยิ่งขึ้น ความคมชัดมากขนาดไหน ภาพก็จะเหมือนจริงมากขึ้นเช่นกัน แต่ในทางกลับกัน ฉันคิดว่าความเป็นจริงไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย มันเหมือนกับลมที่พัดกระดาษ แล้วก็โค้งตัวลง ซึ่งรูปที่อยู่บนกระดาษก็จะถูกเปลี่ยนไป สำหรับฉันสิ่งต่างๆ พวกนี้ดูเหมือนชีวิตจริงของเรามากกว่าการปริ้นท์ระบบดิจิทัลเสียอีก”

“ฉันเคยไปทะเลสาบครั้งหนึ่ง ในขณะที่ฉันก็คิดไปว่า มันคือพื้นคอนกรีตสีเขียว น้ำดูนิ่งและแข็งเหมือนวัตถุ แต่เมื่อฉันเดินเข้าไปใกล้ยิ่งขึ้น ไปไม่ถึงกลางน้ำทำให้ฉันรู้ทันทีว่า ตรงหน้าฉันคือน้ำ คลื่นหรือลมที่พัดมาทำให้ภาพที่เรามองเห็นอาจเปลี่ยนจากของเหลวกลายเป็นของแข็ง หรือของแข็งกลายเป็นของเหลวก็เป็นได้ ฉันทสนใจที่การมองเห็นของคนเรามีผลกับการรู้สึกนึกคิด เช่น เมื่อเรามองไปที่ก้อนหิน แต่เราเห็นพื้นผิวของมัน เราจะมีความรู้สึกทันทีว่ามันหนักโดยที่เราเองไม่ได้ยกมันขึ้นมาเลย เรารู้ว่ามันมีน้ำหนักค่อนข้างหนักหรือเบาได้ทันที ฉันทชอบไอเดียเหล่านี้ การรับรู้จากเพียงการมองบางสิ่งบางอย่าง”

‘When Surface Betrays Solidity’ ผลงานการฉายภาพเคลื่อนไหวลงบนแผ่นไม้ที่ถูกกองซ้อนกันอยู่ ซึ่งเป็นการสะท้อนภาพที่ Joo ตั้งใจให้ผิวของวัตถุถูกบิดเบือนจากการมองเห็นไปในทางอื่น ภาพเคลื่อนไหวฉายโดยการใช่วิธีพิมพ์แบบซิลค์สกรีนให้ออกมาเป็นภาพการเคลื่อนไหวของผิวหน้าและฉายลงบนแผ่นไม้ ทำให้ลักษณะหน้าตาของไม้ที่เราคิดว่าเป็นของแข็งกลายเป็นลักษณะเหมือนของเหลว ซึ่งความรู้สึกของเราที่วัตถุที่ถูกเปลี่ยนไปตามภาพที่เห็นด้วยเช่นกัน

‘I Only Make Friends With Money’ ผลงานอีกชิ้นของศิลปินซึ่งเกี่ยวกับการสื่อสารของคนกับตัววัตถุของแข็งและของเหลว บ่อน้ำที่เต็มไปด้วยแป้งเปียกหรือกาวสีฟ้า นำคนให้มาโยนเหรียญลงไปเพื่ออธิษฐานขอให้สมหวังตามคำขอ Joo ใช้ความรู้สึกของคนกับพื้นผิวที่เห็นตามความนึกคิด เหรียญค่อยๆ จมลงไปในบ่อและค่อยๆ หายไปข้างๆ “ลักษณะของการโยนเหรียญลงไปบ่อมีความเกี่ยวข้องกับความเชื่อในคำอธิษฐาน” “เรารับรู้และรู้สึกถึงความศรัทธาหรือความเชื่อที่เคยมีเมื่อเราเห็นเหรียญค่อยๆ จมลงไป”

จากงานที่เกี่ยวกับการพาไซท์ไปจนถึงเหรียญที่ค่อยๆ จมลงสู่กาวสีฟ้า ของแข็งกลายเป็นของเหลวและภาพพิมพ์เสมือนจริง การเปลี่ยนรูปแบบของพื้นผิวและความรู้สึกของเราจากการถูกมอง การมอง ไปจนถึงการรู้สึกกับผิวสัมผัสพื้นผิวบนตัววัตถุ ในผลงานของ Joo บ่งบอกถึงการปิดบังไม่ให้ใครรู้และการถูกเปิดเผย ภายใต้อะไรสิ่งเหล่านี้ก็คือความจริงของกฎธรรมชาติ ลักษณะของสิ่งที่เราเห็นกับลักษณะของสิ่งที่เรารู้สึก “พื้นผิวของวัตถุเราสามารถเห็นได้จากการผ่านตาของเราต่างกับวัตถุที่เราสามารถเห็นผ่านความรู้สึก” ตาของเราไม่ได้ใช้แค่มองเห็นแต่สามารถรู้สึกไปกับมัน จากสิ่งที่มีอยู่จนถึงสิ่งที่เรารู้สึกตามไปกับมัน พื้นผิวทั้งเปิดเผยและปิดกั้นเรื่องราวของมันไปพร้อมๆ กัน และ Joo ก็อยากจะทำให้ความสัมพันธ์กับสิ่งน่าสนใจนี้ “ลองลึกลงไปถึงความสัมพันธ์ของวัตถุต่างๆ ของโลกใบนี้ต่อไป” อย่างที่ Joo บอกแหละว่า “อย่ามัวแต่ฝันอยู่เลย มาเล่นกับไซท์ซะ!” ■